

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Jeg var forberedt på, at spørgsmålet ville blive rejst om, hvor langt man var fremme med arbejdet i denne kommission, og det har jeg derfor ladet undersøge nærmere. Det ligger sådan, at kommissionen i første omgang har beskæftiget sig med — hvilket jo er naturligt — at prøve at finde ud af, hvor mange steder der i lovgivningen fandtes ekspropriationsbestemmelser, altså prøvet at kortlægge hele det område, hvorpå sådanne bestemmelser kunne tænkes at findes. Det har vist sig, at der findes ekspropriationsbestemmelser inden for 70 forskellige love i den danske lovgivning. Kommissionens opgave er at prøve at sammenligne alt dette i én lov og at forenkle det så meget som muligt. Men jeg tror, at de ærede ordførere, der har været inde på spørgsmålet om, hvordan det gik med arbejdet i denne kommission, forstår, at når det er så omfattende et materiale, vil det nødvendigvis tage nogen tid at komme igennem det. Dertil kommer drøftelserne i kommissionen af, hvordan man skal stille det op i fremtiden.

Jeg kan altså ikke sige noget bestemt om, hvornår denne kommission kan være færdig, men jeg kan love de ærede ordførere, som har spurgt om dette, at jeg gerne skal tage en samtale med formanden i kommissionen og pålægge ham at gøre, hvad der er muligt for at fremme arbejdet, således at man snarest kan afslutte det med en betænkning, som så kan danne grundlaget for en lovgivning på dette område.

Jeg vil dog gerne — særlig i anledning af det ærede medlem hr. Thestrups bemærkninger om de mange retssager — gøre opmærksom på, at inden for det område, vi her beskæftiger os med, altså statsbanerne, postvæsenet og telefonvæsenet, drejer det sig mig bekendt om meget få retssager. Jeg tror ikke, der i øjeblikket løber mere end højst en eller to retssager, men derfor kan der selvfølgelig godt inden for en række andre områder være retssager i gang angående ekspropriationer. Man kan imidlertid ikke være 100 pct. sikker på, at vi, fordi vi får en ny lovgivning, bliver fri for sådanne retssager. Det ved vi ikke noget om, før vi har prøvet den nye lov. Det er imidlertid mit håb, at man vil få en betænkning, der kan danne grundlag for en lov-

givning, som giver anledning til det mindst mulige antal retssager. Men helt at komme bort fra retssager i forbindelse med ekspropriationer bliver vel nok vanskeligt.

Thestrup: Jeg vil gerne takke den højtærede minister for det løfte, han har givet her. Det er i og for sig ikke så meget det at komme bort fra retssager, jeg er interesseret i; det er mere det, at den nye regel, vi har fået i grundloven, skal få så stor betydning som muligt derigennem, at selve ekspropriationen kommer til at foregå under virkelig tilfredsstillende former.

Det er måske rigtigt nok, som ministeren sagde, at det ikke så meget er på dette område, der har foreligget retssager. Der, hvor jeg navnlig har mødt det, er vedrørende vejekspropriationer. Der er kommet en lov og et cirkulære fra den højtærede ministers ministerium om, hvordan loven skal praktiseres. Jeg blev, da jeg læste dette cirkulære igennem — det må jeg måske have lov at sige, skønt det ikke direkte vedrører dette forhold — noget forundret over, at det med hensyn til den fremgangsmåde, som disse taksationskommissioner skal anvende, ikke deri er angivet, hvad der efter min mening ville være naturligt, at proceduren skal foregå i alt fald nogenlunde efter de regler, der gælder for retssager. Det er nemlig det, folk vil have. De vil have en adgang til i disse tilfælde at kunne komme frem med deres forskellige anker og få dem behandlet og få anledning til at føre bevis for, at det virkelig er således, som de siger. Hvis man virkelig fik en lov efter disse linjer, tror jeg, man ville undgå retssager, så ville der blive helt anderledes tilfredshed med disse ekspropriationer og med den måde, hvorpå de foregår.

Vi kan alle se, at der i og for sig er noget ubehageligt ved at skulle tage ejendomme fra folk, men det er jo nødvendigt. Men når det skal ske, må det efter min mening ske med størst mulig hensyntagen til folk, således at man er sikker på, at de folk, fra hvem man tager deres ejendomme, i alt fald ikke får for lidt for dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.